

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „MEMBER OF € euro experts” dla towarów z klas 9, 16, 35, 36, 39, 41, 42, 44 i 45.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżący

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Komisja Europejska

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w zw. z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na podnoszoną możliwość wprowadzenia w błąd odnośnie do jakości towarów i usług objętych znakiem towarowym. Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na podnoszone ujawnienie w znaku towarowym imitacji — z punktu widzenia heraldycznego — flagi europejskiej złożonej w WIPO (okólnik nr 3556) zgodnie z art. 6 ter Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej. Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na zmonopolizowanie przez znak towarowy skarżącego symbolu „€”, którego przedstawienie graficzne jest ustalone w komunikacie Komisji COM(97) 418 wersja ostateczna.

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie.

Decyzja Izby Odwoławczej: odwołanie zostało uwzględnione.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ brak jest niezbędnego dla zastosowania tego przepisu odtworzenia w identyczny sposób oficjalnego oznaczenia „€” oraz, subsydiarnie i w każdym razie, ponieważ warunki dotyczące odstępstw z art. 6 ter ust. 1 lit. c) Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej zostały spełnione, gdyż odbiorcy nie wychodzą z założenia istnienia związku między graficznym znakiem towarowym skarżącego a europejską unią walutową (lub Unią europejską). Subsidiarnie — naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i lit. g) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ we wniosku o unieważnienie Komisja Europejska wprost powołała się na art. 7 ust. 1 lit. c), w związku z czym można jedynie przyjąć, że chodzi tu o błędne zredagowanie wniosku, a powołanie się na art. 7 ust. 1 lit. g), które miało miejsce dopiero na etapie postępowania odwoławczego, należy uznać za spóźnione i niedopuszczalne.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2012 r. — BSH Bosch und Siemens Hausgeräte przeciwko OHIM (Wash & Coffee)

(Sprawa T-5/12)

(2012/C 65/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BSH Bosch und Siemens Hausger (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Biagosch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 7 listopada 2011 r. w sprawie R-992/2011-4 oraz decyzji jego wydziału „znaki towarowe” z dnia 11 marca 2011 r. w przedmiocie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego CTM 9094459, w zakresie w jakim zgłoszenie zostało odrzucone;

— obciążenie OHIM całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Wash & Coffee” dla towarów i usług należących do klas 25, 37 i 43.

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ OHIM nie przeprowadził należytej analizy stanu faktycznego, stanowiącego oparcie dla jego decyzji oraz naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, gdyż zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający.

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2012 r. — Kazino Parnithas przeciwko Komisji

(Sprawa T-14/12)

(2012/C 65/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Elliniko Kazino Parnithas AE (Maroussi, Grecja) (przedstawiciele: F. Carlin, Barrister i adwokaci N. Niejahr, Q. Azau, F. Spyropoulos, I. Dryllerakis i K. Spyropoulos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji [środek pomocy państwa C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09)] (Dz.U. 2011 L 285, s. 25);

— tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej.

- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim nakazuje ona stronie skarżącej odzyskanie otrzymanych kwot pomocy oraz
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argument

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając, że analizowany środek stanowi pomoc państwa, ponieważ:
  - strona skarżąca odniosła korzyść gospodarczą w postaci „dyskryminacji podatkowej”, w kwocie 7,20 EUR za każdy bilet;
  - omawiany środek wiązał się z utratą zasobów państwowych;
  - środek ten był selektywny na korzyść strony skarżącej; oraz
  - środek ten zakłócił konkurencję i wywarł wpływ na handel między państwami członkowskimi.

- 2) Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła art. 296 TFUE, ponieważ nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia, by strona skarżąca mogła zrozumieć, a Trybunał dokonać kontroli wnioskowania, w oparciu o które strona pozwana doszła do wniosku, że strona skarżąca odniosła korzyść selektywną, że każda korzyść tego rodzaju wiąże się z utratą zasobów państwowych oraz może zakłócić konkurencję i wyrzucić wpływ handel między państwami członkowskimi.
- 3) Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja nakazuje odzyskanie kwot pomocy od strony skarżącej, akt ten narusza:

- art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾, zgodnie z którym odzyskanie odnosi się do pomocy otrzymanej przez beneficjenta, gdyż w zaskarżonej decyzji strona pozwana nie określiła prawidłowo kwoty pomocy, jaką strona skarżąca mogła otrzymać; oraz
- art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, gdyż odzyskanie pomocy narusza w tym wypadku ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadę pewności prawa i zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).